

Arrest

nr. 350 368 van 14 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2026 heeft ingediend om de opschorting en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 30 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

*Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 30.06.2026 en maar weigerde elke medewerking
In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen ten aanzien van de lcam coach*

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten.

naam: [T.]

voornaam: [L.]

geboortedatum: [...]1981

geboorteplaats: Y. R.

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen

Artikel 7. alinea 1

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende op 13.03.2020 een eerste verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Op 26.06.2022 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen aan betrokkene het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde toe te kennen. Het verzoek tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd op 16.12.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting omdat het laattijdig was ingediend. Op 17.11.2025 diende betrokkene een 2eV IB in. Dit VIB werd afgesloten met een beslissing van afstand van asiel aangezien betrokkene op 20.02.2025 niet verschenen was voor het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkenes aanvraag van 01.03.2023 tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980w, werd op 09.03.2023 onontvankelijk verklaard. Op 08.03.2024 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden omdat hij een winkeldiefstal had gepleegd, op 22.10.2025 omdat hij voor tumult zorgde, op 04.05.2026 omwille van openbare dronkenschap en op 30.06.2026 omdat hij op een mat voor een postkantoor lag te slapen. Ingevolge het herhalend karakter van de door betrokkene gepleegde feiten en de overlast die ervan uitgaat, zowel voor de burgers als voor de ordediensten, concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene werd op 12.03.2021 door PZ Carma aangehouden omdat hij in het Rode Kruis opvangcentrum in Houthalen- Helchteren betrokken was in een vechtpartij en daarbij onder invloed was van pillen en alcohol. Op 12.12.2021 werd betrokkene door de Dac.SPC diensten aangehouden omdat hij zich zwaar onder invloed in het station van Brussel Centraal bevond. Door de politie van Antwerpen werd betrokkene op 08.03.2024 aangehouden wegens diefstal; op 22.10.2025 wegens het veroorzaken van tumult; op 04.05.2026 wegens openbare dronkenschap en op 30.06.2026 omdat hij aan het slapen was op een mat voor een postkantoor. Volgens de ANG gegevensbank werd betrokkene maar liefst 18 keer aangehouden wegens openbare dronkenschap en drie keer aangehouden wegens diefstal. Ingevolge het herhalend karakter van de door betrokkene gepleegde feiten en de overlast die ervan uitgaat, zowel voor de burgers als voor de ordediensten, concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij,

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat hem op 08.03.202 werd betekend door de politie van Antwerpen

Betrokkene toont niet aan dat er voor de medische aandoeningen die hij aanhaalde geen adequate behandeling beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling

beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn

Betrokkene verklaarde ten aanzien van de ICAM coaches niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/1 3

Artikel 74/1 4: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

X Artikel 74/14 53, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

Betrokkene werd op 17.08.2023 en 24.08.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen

Betrokkene werd tijdens eerdere gesprekken met een ICAM-coach in het opvangcentrum in Moeskroen (op 30.01.2023 en op 13.02.2020) de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

In het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.04.2026 (13qq) aan betrokkene werd betekend, werd hij nogmaals gewezen op zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene gaf hier echter geen gevolg aan en heeft aldus geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 25.01.2023 en 17.04.2026 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 08.03.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende op 13.03.2020 een eerste verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Op 26.06.2022 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen aan betrokkene het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde toe te kennen. Het verzoek tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd op 16.12.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting omdat het laattijdig was ingediend. Op 17.11.2025 diende betrokkene een 2e VIB in. Dit VIB werd afgesloten met een beslissing van afstand van asiel aangezien betrokkene op 20.02.2025 niet verscheen was voor het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken

X Artikel 74/14 53, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Betrokkene werd op 12.03.2021 door PZ Carma aangehouden omdat hij in het Rode Kruis opvangcentrum in Houthalen-Helchteren betrokken was in een vechtpartij en daarbij onder invloed was van pillen en alcohol. Op 12.12.2021 werd betrokkene door de Dac-SPC diensten aangehouden omdat hij zich zwaar onder invloed

in het station van Brussel-Centraal bevond. Door de politie van Antwerpen werd betrokkene op 08.03.2024 aangehouden wegens diefstal; op 22.10.2025 wegens het veroorzaken van tumult; op 04.05.2026 wegens openbare dronkenschap en op 30.06.2026 omdat hij aan het slapen was op een mat voor een postkantoor. Volgens de ANG gegevensbank werd betrokkene maar liefst 18 keer aangehouden wegens openbare dronkenschap en drie keer aangehouden wegens diefstal. Ingevolge het herhalend karakter van de door betrokkene gepleegde feiten en de overlast die ervan uitgaat, zowel voor de burgers als voor de ordediensten, concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, I in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3' in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'

Betrokkene gaf ten aanzien van de lcam coaches geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland

De aangehaalde elementen tijdens zijn VIR werden reeds beoordeeld. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM

Betrokkene toont niet aan dat er voor de medische aandoeningen die hij aanhaalde geen adequate behandeling beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn,

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]

2. Betreffende de urgente procedure en het “verzoek tot opschorting als voorlopige maatregel”

Het beroep is gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en betreft dus een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

Van de tijdige indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat krachtens artikel 2.31, §5 van de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit. Het “verzoek tot opschorting als voorlopige maatregel” in toepassing van artikel 2.31, §4 van dezelfde wet is dus doelloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat is afgeleid uit de schending van:

“- De artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna „EVRM” genoemd);

- De artikelen 1, 4, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna „het Handvest” genoemd);
- De artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten (hierna „wet van 19 juli 1991” genoemd);
- De artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980;
- De beginselen van behoorlijk bestuur en audi alteram partem, alsmede de zorgvuldigheidsplicht.”

Hij zet het middel uiteen als volgt:

“Overwegende dat verzoeker een voormalige verzoeker om internationale bescherming is die lijdt aan diverse medische aandoeningen die niet in de beslissing worden vermeld, en die zijn verblijf wenst te regulariseren, waarbij hij zijn eerdere verzoek tot regularisatie op grond van medische omstandigheden, dat niet is onderzocht wegens het ontbreken van identiteitsdocumenten, rechtvaardigt.

DAT bovendien moet worden opgemerkt dat, volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, wanneer een uitzettingsmaatregel betrekking heeft op een persoon die aan een ernstige aandoening lijdt, het aan de nationale autoriteiten is om een concreet en individueel onderzoek te verrichten naar de gevolgen die een dergelijke uitzetting kan hebben voor zijn gezondheidstoestand.

DAT het Hof in zijn arrest van de Grote Kamer in de zaak Paposhvili tegen België van 13 december 2016 (zaak nr. 41738/10) heeft geoordeeld dat artikel 3 van het Verdrag de autoriteiten verplicht om, vóór elke uitzettingsmaatregel, na te gaan of er ernstige en bewezen gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand, die intens lijden of een aanzienlijke verkorting van zijn levensverwachting tot gevolg heeft, met name vanwege het ontbreken van daadwerkelijke toegang tot de vereiste behandelingen.

DAT deze verplichting een concreet onderzoek naar de persoonlijke situatie van de betrokkene inhoudt, waarbij niet alleen wordt gekeken naar het theoretische bestaan van medische voorzieningen in het land van bestemming, maar ook naar de daadwerkelijke toegankelijkheid van de zorg, de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandelingen, de continuïteit van de zorg en de specifieke omstandigheden van de verzoeker.

DAT de tegenpartij in deze zaak niet kon ontkennen dat de verzoeker eerder een aanvraag voor een verblijfsvergunning had ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, welke vergezeld ging van een gedetailleerd medisch dossier waarin melding werd gemaakt van verschillende aandoeningen die een voortdurende medicamenteuze behandeling en regelmatige psychiatrische begeleiding vereisten. Deze aanvraag is echter nooit inhoudelijk onderzocht, aangezien zij niet-ontvankelijk werd verklaard om een reden die uitsluitend verband hield met het identiteitsbewijs.

DOOR niettemin een bevel tot het verlaten van het grondgebied uit te vaardigen, zonder dat uit de motivering van de beslissing blijkt dat zij de concrete gevolgen van een uitzetting voor de gezondheidstoestand van verzoeker heeft onderzocht, noch de daadwerkelijke toegang tot de onmisbare behandelingen in zijn land van herkomst, heeft de tegenpartij de vereisten uit artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals uitgelegd in het arrest Paposhvili, geschonden, evenals haar verplichting om een volledig, grondig en individueel onderzoek naar de situatie van de verzoeker te verrichten.

DAT dit de tegenpartij er niet van heeft weerhouden een bevel tot het verlaten van het grondgebied uit te vaardigen.

DAT echter, indien de verzoeker zou worden teruggestuurd naar een land waar hij over een verblijfsvergunning zou beschikken, zijn recht op een waardig leven in gevaar zou komen.

DAT wanneer de overheid een besluit neemt dat aanzienlijk nadelig blijkt te zijn voor degene aan wie het is gericht, het beginsel „audi alteram partem” van toepassing moet zijn, hetgeen een zekere zorgvuldigheid veronderstelt, met name wanneer de overheid over discretionaire bevoegdheid beschikt, zoals in het onderhavige geval (D. RENDERS, Droit administratif général, 3e uitg., Brussel, Larcier, 2019, blz. 332-335).

DAT het moeilijk te aanvaarden is dat een bevel tot het verlaten van het grondgebied niet wezenlijk nadelig is voor de verzoeker, terwijl deze tracht zijn verblijf in BELGIË te regulariseren.

DAT, hoewel dit algemene rechtsbeginsel niet van openbare orde is, het niettemin vereist dat de persoon op wie het bestuursbesluit (in dit geval het bestreden besluit) betrekking heeft, toegang heeft tot alle stukken waarop de autoriteit zich baseert, met name indien dit de verzoeker belet zijn rechten daadwerkelijk uit te oefenen (D. RENDERS, Ibid., blz. 336-338).

DAT het in dit geval, gezien de ontoereikende motivering van de beslissing, erop lijkt dat deze beginselen en plichten die als leidraad moeten dienen voor het optreden van de overheid, door de tegenpartij niet zijn nageleefd.

DAT er overigens geen twijfel over bestaat dat het bevel tot het verlaten van het grondgebied gedwongen ten uitvoer zal worden gelegd indien de verzoeker hieraan geen gevolg geeft, tenzij de tegenpartij ingaat op een verzoek tot verlenging van de termijn totdat een eventuele definitieve beslissing van Uw Raad over zijn verblijfsaanvraag is genomen.

DAT in ieder geval moet worden vastgesteld dat de tegenpartij op oneigenlijke wijze gebruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid om een bevel tot het verlaten van het grondgebied vast te stellen op grond van artikel 7 van de wet van 15 december 1980.

Dat er bovendien aan moet worden herinnerd dat een enkele overtreding van de wet van 15 december 1980 op zichzelf geen uitwijzing kan rechtvaardigen (CCE, 20 december 2018, arrest nr. 214.434, punt 4.1 of CE, 14 februari 2005, nr. 140.612, Adm. Pub., maart 2005, blz. 60).

DAT dit opnieuw tot gevolg zou hebben dat het recht van verzoeker om zijn verblijfsverzoek op een eerlijke en billijke wijze te laten behandelen, zou worden geschonden.

DAT, gelet op de tot dusver uiteengezette overwegingen, moet worden vastgesteld dat er sprake is van schending van artikel 7, alsmede van de beginselen van behoorlijk bestuur, het beginsel van hoor en wederhoor en de zorgvuldigheidsplicht.

DAT het derhalve lijkt alsof de tegenpartij duidelijk haar onderzoeksplicht heeft verzaakt, evenals de verplichting die haar krachtens artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 rust.

DAT de bestreden beslissing derhalve niet voldoet aan de voorwaarden die worden opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

DAT er geen enkele reden is om aan te nemen dat artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 van toepassing zou kunnen zijn.

DAT het bijgevolg onmogelijk is te stellen dat de bestreden beslissing voldoende gemotiveerd is en dat zij de verzoeker in staat stelt de redenen te begrijpen die de tegenpartij ertoe hebben gebracht deze te nemen.

DAT het echter vaste administratieve rechtspraak is dat de verplichting tot formele motivering waaraan de tegenpartij zich moet houden, weliswaar geenszins de plicht inhoudt om elk van de door de verzoeker aangevoerde elementen uitvoerig te weerleggen, niettemin de verplichting inhoudt om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de bestreden handeling, en wel door middel van een motivering die, zij het impliciet maar onmiskenbaar, ingaat op de essentiële argumenten die door de verzoeker zijn aangevoerd.

DAT uit de rechtspraak eveneens blijkt dat de formele motiveringsplicht waaraan de administratieve autoriteit is gebonden, de adressaat van het besluit in staat moet stellen kennis te nemen van de redenen waarop het besluit is gebaseerd, waarbij de redenering van de opsteller duidelijk en ondubbelzinnig naar voren komt, teneinde de betrokken persoon, indien nodig, in het kader van een beroep bezwaar te kunnen maken en de bevoegde rechterlijke instantie in staat te stellen hierop toezicht uit te oefenen.

DAT het beginsel van behoorlijk bestuur de overheid verplicht de bestuursbesluiten die zij voornemens is vast te stellen zorgvuldig voor te bereiden, en met name de verplichting inhoudt om een specifiek en volledig onderzoek van het concrete geval te verrichten. De Raad van State heeft in dit verband reeds aangegeven dat:

„Wanneer de autoriteit over een beoordelingsbevoegdheid beschikt, is zij verplicht deze uit te oefenen, hetgeen haar met name oplegt een specifiek en volledig onderzoek te verrichten; (...)

Dat haar een dergelijke bevoegdheid wordt toegekend, houdt juist in dat van haar wordt verwacht dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk afzonderlijk geval (...)" (Raad van State, 30 januari 2003, arrest nr. 115.290)

EN DAT:

„Om met volledige kennis van zaken te kunnen beslissen, moet de bevoegde autoriteit een grondig feitenonderzoek verrichten, de voor de besluitvorming noodzakelijke informatie verzamelen en alle elementen van het dossier in aanmerking nemen (...)" (CE, 16 februari 2009, arrest nr. 190.517)

Dat bovendien de bewering dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde zou vormen, niet serieus te nemen is.

Dat verzoeker uitsluitend gevaarlijk is vanwege zijn ziekte, die wetenschappelijk is vastgesteld.

Dat bovendien het begrip „bedreiging voor de openbare orde" te complex is om te worden gereduceerd tot aanhoudingen wegens openbare dronkenschap, hoe onaangenaam deze ook mogen zijn.

De jurisprudentie van Uw Raad – in overeenstemming met die van het Hof van Justitie van de Europese Unie – vereist immers een reeks criteria waaraan het loutere begrip „aanhoudingen" niet voldoet, a fortiori in een zo uitzonderlijke situatie als de onderhavige, waarin een afweging moet worden gemaakt tussen de bescherming van de samenleving en de omvang van het gevaar enerzijds, en het strikte verbod op onmenselijke en vernederende behandelingen jegens de verzoeker anderzijds, wiens situatie objectief vaststaat en bij de verwerende partij bekend is, maar door deze laatste opzettelijk buiten beschouwing is gelaten in het kader van de bestreden beslissing.

Dat de bewering dat de verzoeker door de diensten van de verwerende partij zou zijn gehoord, niet voldoende kan zijn om Uw Raad te overtuigen in het geval van een labiele persoon, aangezien deze niet over zijn volledige geestelijke vermogens beschikt.

Het was dan ook aan de verweerster om des te zorgvuldiger te werk te gaan bij het onderbouwen van haar standpunt, wat zij echter bewust heeft nagelaten.

Dat juist dit nalatige gedrag moet worden vastgesteld.

DAT bijgevolg moet worden vastgesteld dat de tegenpartij de verplichtingen heeft geschonden die op haar rusten krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Gezien al deze elementen dient de bestreden beslissing bijgevolg te worden vernietigd, aangezien er een bewezen en ernstig risico bestaat op schending van de bepalingen waarop het middel is gebaseerd."

3.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° (verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten), 3° (wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden), 12° (maakt het voorwerp uit van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is) en 13° (maakt het voorwerp uit van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Elk van deze gronden op zich volstaat in beginsel om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verantwoorden.

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, zodat het bevel om het grondgebied kon worden afgeleverd alleen al op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, tenminste voor zover rekening wordt gehouden met de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zoals die ook worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De overige gronden zijn dus overtoollig.

Verzoeker is in essentie van oordeel dat geen afdoende onderzoek werd gevoerd naar zijn gezondheidstoestand, in strijd met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

In de bestreden beslissing wordt daarover het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene toont niet aan dat er voor de medische aandoeningen die hij aanhaalde geen adequate behandeling beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Zoals verzoeker terecht stelt, kan ter zake worden verwezen naar het arrest van het EHRM nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016. Het Hof heeft inzake de verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, geoordeeld dat het gaat om "situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheids-toestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting" (eigen vertaling). Hieruit blijkt dat het EHRM de lat zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord – onder meer over zijn gezondheids-toestand – vooraleer de bestreden beslissing werd genomen op 30 juni 2026. Hij weigerde daar echter elke medewerking. Verzoeker doet gelden dat hij een labiel persoon is die niet over zijn volledige geestelijke vermogens beschikt en lijkt daarmee te willen aantonen dat hij niet op adequate wijze werd gehoord. Echter, daargelaten de vraag of één en ander gebeurde volgens de regels van de kunst, moet erop worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaaldelijk heeft opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

De Raad kan in die context alleen maar vaststellen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij actueel lijdt aan één of meerdere aandoeningen waarvoor hij een medicamenteuze of andere behandeling volgt. De medische documenten die hij bij zijn verzoekschrift voegt dateren van 2022. Zelfs aangenomen dat uit het dossier een zekere verslavingsproblematiek kan worden afgeleid, toont verzoeker niet aan dat hij daarvoor wordt behandeld of recent behandeling heeft gezocht en

dus evenmin dat een gedwongen verwijdering hem bij gebrek aan (toegang tot) behandeling zal blootstellen aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting, zoals vooropgesteld door het EHRM.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn eerder ingediende aanvraag om medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt inderdaad dat die niet ten gronde werd behandeld omdat niet was voldaan aan de documentaire voorwaarden. Hij kan evenwel niet worden gevolgd waar hij erop aanstuurt dat de verwerende partij onderzoek had moeten doen naar en rekening had moeten houden met hetgeen destijds in de aanvraag werd aangevoerd. Deze dateert immers van 1 maart 2023, en zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, blijkt uit niets dat er actueel sprake is van een behandeling, zodat de bestreden beslissing hoe dan ook niet aan de basis kan liggen van een eventuele stopzetting daarvan. Overigens wijst de Raad erop dat ook bij een aanvraag om medische regularisatie het standaard medisch getuigschrift dat moet worden bijgevoegd niet ouder mag zijn dan drie maanden, om een adequate voorstelling van de actuele gezondheidstoestand van de aanvrager te kunnen garanderen.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de centrumarts op 1 juli 2026 heeft geattesteerd dat hij verzoeker nog heeft onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese en op grond hiervan heeft geoordeeld dat er geen medische redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Bij gebrek aan enig concreet en actueel bewijs van het tegendeel en mede gelet op alles wat voorafgaat, kan een schending van artikel 3 van het EVRM niet worden aangenomen. De verplichting voor het bestuur om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, zoals die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, heeft geen ruimere draagwijdte. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk is gemaakt of dat zij daarover niet afdoende heeft gemotiveerd.

Tot slot, waar verzoeker betwist dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, stelt de Raad vast dat hij zich richt tegen een overtollig motief. Hiervoor werd al vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt dat het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek onder meer werd gegrond op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoeker laat deze motivering ongemoeid, zodat ze blijft staan. Ze volstaat om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te verantwoorden, zodat de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van dezelfde wet omdat verzoeker als een bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd overtollig is. Verzoeker heeft dus geen belang bij zijn kritiek.

3.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij voorlopige maatregelen en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS